

Od věků (8.3.2018)

Já to teda nechci zase nějak zakřiknout, ale říkali to i v televizi, tak snad můžu znovu napsat, že se jaro kvapem blíží. A i kdyby ještě trochu zaškobrtlo, je to jen otázka času, než bude tady. A já budu řešit, co na sebe.

Tentokrát ale nejsou klíčovou záležitostí kilogramy, které se na mě od podzimu nalepily, jako by jim snad byla zima a chtěly se ode mě zahřát. Mám ve skříni dostatečně variabilní oblečení, kterému nějaké to kilo sem, kilo tam vůbec nevadí. Letos problém tkví v typu oblečení.

Dlouhé sukně a kabáty od Ivetky Nedomové tady asi moc neunosím. Ucourala bych si je v bahně, a na kolo to asi taky není nejlepší dres, zvláště když se musím znovu naučit jezdit. A na zahradě se mi v kancelářském oblečení asi taky nebude pracovat moc pohodlně.

Takže ačkoli jsem to vůbec nepředpokládala, i letos mě trápí ta od věků stále stejná otázka, co na sebe? Mám sice černé klasické holínky, jenže se mi v nich shrnuje vložka a mám pocit, že mi do nich trochu teče. Dostala jsem nové holínky, ale ty jsou mi velké a navíc jsou bílé. Bílé! To je tak do mlékárny a ne na zahradu, která se teprve musí udělat.

Navíc ve vysokých holínkách je někdy horko, líbily by se mi takové lehce nazouvací galošky, ale zatím jsem je nikde neviděla. Zato jsem narazila na stránky, kde mají ukrutně drahé, leč úžasně stylové oblečení pro dámy, které baví si hrát na zahradnice ve staré dobré Anglii.

Ale myslím, že to (zatím) není můj případ. Potřebuju ty galošky a kalhoty s kapsami na klíče a kapesník, nějakou vestu, aby mi netáhlo na záda, a něco na hlavu, aby mi slunce nesvítilo do očí a aby mi do nich nekapal pot. Protože pot určitě bude, a jak jsem šikovná, tak určitě i krev a slzy.

Občas ještě zajíždím do Prahy a koukám na svou starou zahrádku u paneláku. Přemýšlím,

které rostliny můžu bez úhony přestěhovat. Nechci tu zahrádku tam zdevastovat, vložila jsem do ní tolik, ale také se nechci se vším rozloučit.

Až budu moct ponořit ruce do hlíny, až začnu dávat podobu své nové zahradě, bude vlastně úplně jedno, co budu mít na sobě. To nejdůležitější budu mít v sobě.

Radost, štěstí a pokoru před Matkou zemí, která nám toho stále tolik nabízí, i když ne vždy jí oplácíme stejně. Ale je to matka, a matky bývají ke svým dětem shovívavé a laskavé.

Od věků. A snad i navěky. Snad!

{fshare}